

Έλλη Ιγγλίζ

Όταν η μουσική κι ο λόγος έχουν κοινό τόπο και χρόνο

17/02/2017

Η Έλλη Ιγγλίζ γράφει τις σκέψεις της για το έργο «Τρωάς», στο οποίο η μουσική κι ο λόγος γεννήθηκαν μαζί...

Ο ήχος γεννά τις λέξεις, οι λέξεις νόημα, το νόημα από μια συμβολική σκοπιά, γεννά ένα τραγούδι. Ο μονόλογος του Δημήτρη Δημητριάδη "Τρωάς", έχει κοινά στοιχεία με μια μουσική σύνθεση: έχει μέσα του την αφαίρεση, την επανάληψη, τον ήχο, την σιωπή. Τι συμβαίνει όμως όταν σε έναν κοινό χώρο, συνδιαλέγονται το σώμα του ηθοποιού και η φωνή του μαζί με μια άλλη πηγή ήχου ένα άλλο όργανο, το πιάνο; Πού συναντιόνται; Ίσως στις σιωπές και στη σιωπή των λέξεων ή στον ήχο της σιωπής.

Η λειτουργία του πιάνου δεν είναι η συνηθισμένη... το πιάνο βρίσκεται στη σκηνή με φανερό τον τόσο παράξενο όσο και μαθηματικό μηχανισμό του, η χρήση του είναι ανοίκεια.

Ο ήχος του έχει υποστεί μια μεταμόρφωση: είναι αυτός του "προετοιμασμένου" πιάνου που επινόησε το 1938 ο John Cage, Αμερικανός συνθέτης και θα έλεγα ένας εφευρέτης μουσικός, που τοποθετώντας ανάμεσα στις χορδές διάφορα χρηστικά αντικείμενα, όπως κουτάλια, αλουμινόχαρτα, γομολάστιχες, χαρτιά, παρήγαγε έναν διαφορετικό, αλλοιωμένο, έναν μεταμορφωμένο ήχο πιάνου, που θυμίζει ήχο κρουστών οργάνων.

Αραγε μπορούν δυο παράλληλες ευθείες να συναντηθούν; Η μουσική κι ο λόγος; Μα ο λόγος είναι μουσική κι η μουσική ανθός του λόγου... όμως τα μαθηματικά μας λένε ότι δύο παράλληλες ευθείες δεν ενώνονται ποτέ, κινούνται μαζί χωρίς ποτέ να συναντώνται. Αυτό που ίσως ενώνει τελικά αυτούς τους δύο άξονες είναι ότι περιέχονται στον χώρο. Σε έναν κοινό τόπο.

Στο έργο, η μουσική κι ο λόγος γεννήθηκαν μαζί, έχουν εκτός από κοινό τόπο και χρόνο κοινό. Η μουσική που δημιουργήθηκε απ' την διαδικασία της έρευνας, κρατά συμβολικά έντονο το στοιχείο του ενός... μοτίβου, νότας, ήχου, που επιμένοντας ερευνητικά στην ουσία του και το νόημά του, εξελίσσεται αυτό το ίδιο στο επόμενο στάδιο: μοτίβο, νότα, ήχο, ρυθμό κι αυτό με την σειρά του στο επόμενο. Αυτός ο τρόπος λειτουργίας έχει ως αποτέλεσμα δυο στοιχεία που κυριαρχούν: την Αφαίρεση και τον Ρυθμό ως συνεκτικούς κρίκους της μουσικής και του λόγου. Στον μονόλογο υπάρχουν τρία πρόσωπα: ο Πρίαμος, ο Έκτωρ, κι ο Αστυάναξ: ιστορικά ο Πρίαμος ήταν πατέρας του Έκτορα κι ο Έκτωρ πατέρας του Αστυάνακτα. Στη μουσική ενστικτωδώς αυτό μεταφράστηκε ηχητικά σε έναν βασικό σκελετό, ένα κύτταρο: η μια νότα (Πρίαμος) που γεννάει την αμέσως επόμενη (Έκτωρ) και επιστρέφει στον εαυτό της (Αστυάναξ). Είναι ένα κυκλικό μοτίβο, ένας βασικός πυρήνας που αναπτύσσεται, μεταμορφώνεται, εξελίσσεται προοδευτικά, δυναμικά με διάφορους τρόπους, ρυθμούς "χρώματα".

Οι λέξεις και το πιάνο πορεύονται δημιουργώντας την "παλίντονη αρμονία" την αρμονία των αντιθέτων του Ηράκλειτου: που είναι ένα Άνδρας – Γυναίκα, Φως – Σκοτάδι, Ποτέ – Πάντα. Ο ήχος και οι λέξεις χορεύουν στον χώρο, δονούνται, ζωγραφίζουν αόρατα σχήματα, οι ήχοι ταξιδεύουν στη ατμόσφαιρα... τα λόγια πετούν σαν πουλιά, όπως λέει ο Όμηρος, αγνώριστα σε μας, άγνωστα, γνώριμα, μέσα μας, κοντά και μακριά μας.

*Info: Η Έλλη Ιγγλίζ γεννήθηκε στην Αθήνα το 1987. Αποφοίτησε από την Σχολή του Εθνικού Θεάτρου (2013). Παρακολούθησε τα σεμινάρια του Θεόδωρου Τερζόπουλου (2013, 2014). Σπούδασε πιάνο στην τάξη της Αλεξάνδρας Παπαστεφάνου (δίπλωμα 2009) στο ωδείο Φ. Νάκας και θεωρητικά της μουσικής με τον Μπάμπη Κανά στο ωδείο Ν. Μάντζαρους. Αποφοίτησε από το Τμήμα Μουσικών Σπουδών Ε.Κ.Π.Α. (2011). Έχει συμμετάσχει στις παραστάσεις: *Insensu* του Δημήτρη Δημητριάδη σε σκηνοθεσία του Μ.Μαρμαρινού (Φεστιβάλ Αθηνών, 2013). *Η Γειτονιά των Αγγέλων* του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Κώστα Τσιάνου (Εθνικό Θέατρο 2013 -2014). Με την Ομάδα Σημείο Μηδέν συμμετείχε στις παραστάσεις: *Εμείς του Γιεβγκιένι Ζαμιάτιν* (2015), *Η Αποστολή: Ανάμνηση από μian επανάσταση, του Χάινερ Μύλλερ* (2016).*